
Lublin-Kalinowszczyzna, podnóże grodziska, gm. loco, woj lubelskie

Informator Archeologiczny : badania 32, 182

1998

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

LUBLIN - Kalinowszczyzna, podnóże grodziska, gm. *loco*, woj lubelskie

- miejsce obronne z pozostałościami osadnictwa z VII-X w. oraz XII-XIII w.

Nadzory archeologiczne nad wykopami telekomunikacyjnymi, przeprowadzone w sierpniu przez mgr. Andrzeja Hunicza (PP Pracownia Konserwacji Zabytków O/Lublin). Finansowane przez Netia Telekom S.A.

Obszarem szczególnego zainteresowania w trakcie nadzorów były wykopy w ulicach: Kalinowszczyzna, Podmiejska, Sienna, usytuowanych u podnóża wzniesienia zwanego Grodziskiem. Zwrócić trzeba uwagę, że jest to krawędź wierzchowiny ograniczającej od północy rozległą dolinę utworzoną w miejscu połączenia rzek: Bystrzycy, Czechówki i Czerniejówki. U podnóża Grodziska zadokumentowano poziomy użytkowe i glebę rodzimą. Podkreślić trzeba, że znaleziono tu znikomą ilość ułamków naczyń, co zdaje się wskazywać na mało intensywne użytkowanie tego obszaru dla celów osadniczych. Jedynie przy ul. Siennej (wykop 027) na głębokości około 100 cm wydzielono wyraźną warstwę osadniczą, w której znaleziono dolną część naczynia najpewniej z XII-XIII w.

Materiały przechowywane są w Muzeum Historii Miasta Lublina, oddziale Muzeum Lubelskiego. Dokumentacja u Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Lublinie.

LUBLIN, Rynek staromiejski, gm. *loco*, woj lubelskie, AZP 77-81

- osada przygodowa VII/VIII-X w.
- osada archidiakońska (X do połowy XIII w.)
- miasto (XIII-XVIII w.)

Nadzory archeologiczne, przeprowadzone w czasie od czerwca do września przez mgr. Rafała Niedźwiadka (ARCHE-Badania i Nadzory Archeologiczne). Finansował Zarząd Miasta Lublina. Przebadano powierzchnię około 605 m².

W obrębie całej płyty rynkowej do głębokości 110-160 cm nawarstwienia historyczne zostały zniszczone przez współczesne wkopy. Pod nimi zachował się znacznej miąższości poziom użytkowy, który tworzyła brunatna i spoista ziemia ze znaczną zawartością cząstek organicznych m.in. kości zwierzęcych, fragmentów wyprawionej skóry a także różnej wielkości kawałków drewna. Jak wskazuje analiza materiału ceramicznego jednostka ta kształtowała się od co najmniej połowy XIV po XVII wiek. Mimo że miąższość tej warstwy miejscami przekraczała 100 cm, nie można było wyróżnić w jej obrębie poszczególnych poziomów depozycji. Przy północnej i południowej pierzei Rynku opisanej powyżej warstwie towarzyszyły warstwy związane z utwardzeniem nawierzchni - plastyczna glina koloru stalowego oraz drewniane belki. Przy wschodniej i południowej pierzei, pod późnośredniowiecznym i nowożytnym poziomem użytkowym zarejestrowano występowanie warstwy zbitej i twardej ziemi, koloru niemal czarnego z dużą ilością silnie przepalanej gliny. Kontekst stratygraficzny oraz pozyskane fragmenty ceramiki, datowane na XI-XII wiek wyznaczają *terminus post quem* dla momentu powstania tej warstwy, która została zinterpretowana jako wczesnośredniowieczny poziom utwardzenia Rynku.

W dwóch profilach przy wschodniej pierzei pod poziomem utwardzenia znajdowały się warstwy niwelacyjne datowane na okres po X-XI w. Jednostki te były przesycone węgielkami drzewnymi oraz grudkami przepalanej gliny. W trzech profilach przy południowej pierzei Rynku, pod opisanym wyżej wczesnośredniowiecznym poziomem niwelacyjnym wystąpiła warstwa jednolitej i jednorodnej ziemi o zwartej strukturze - interpretowana jako XII-XIII wieczny poziom użytkowy. Mimo dość znacznej głębokości wykopów - dochodzącej miejscami do 280 cm - nie stwierdzono poziomu występowania stropu lessu calcowego.

W trakcie przeprowadzonych nadzorów archeologicznych odsłonięte relikty 9 murów, z których 3 to mury fundamentowe obecnie istniejących kamienic. Trzy kolejne należy wiązać z regulacją zabudowy południowej pierzei, która w świetle zebranych danych została przesunięta w głąb bloku XI. Kolejny odsłonięty relikty muru, znajdował się przy północno-zachodnim narożniku Trybunału i można go interpretować jako bruk ułożony przy zbiorniku wodnym - tzw. rzapie.